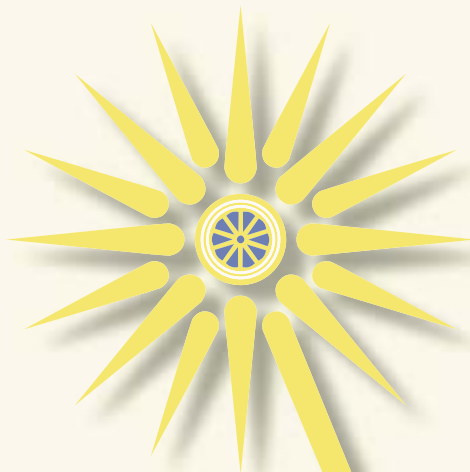

МАКЕДОНСКАТА САГА

И

збори. Петти јули. Денот кога граѓаните на Република Македонија одлучуваа кој ќе ги предводи во наредните четири години. Изборот е голем, но сепак како и на секои избори, така и на овие, битката се бие меѓу двете најголеми коалиции, предводени од ВМРО-ДПМНЕ и СДСМ. Само што овој пат и двете партии настапуваа со ново лидерство. Едните со Владо Бучковски, а другите со Никола Груевски. Но, само еден од нив ќе биде идниот премиер на Република Македонија, а одлуката за тоа ќе ја донесат токму граѓаните.

Што очекуваме да ни се случи во наредните четири години? Се разбира дека се надеваме дека тие ќе бидат далеку подобри од изминатите петнаесет кои, главно, беа исполнети со беда, немаштија, војна, корупција, невработеност... болест на духот и на телото. Немаме илузии дека сè тоа ќе исчезне преку ноќ, како меур од сапуница, но сосема имаме право да се надеваме и да посакуваме дека нивните енормни размери ќе бидат сведени на минимум и дека конечно ќе ни тргне.

Како? Така што нашето височество граѓаните ќе ги натера политичките елити, конечно да заборават на своите лични и партиски интереси, и своите потенцијали да ги насочат кон потребите на населението, кое надевајќи се на подобро утре, на секои избори дисциплинирано излегува на гласање.

И што добива? Уште една рака ветувања и надежи, и секако пат кон Европската унија и НАТО, каде конечно би требало да се чувствуваме како граѓани на Европа. Токму затоа македонските гласачи овој пат добро размислиле кому му го даваат својот глас, бидејќи во земјава повеќе нема место за авантуристи и дилетанти во политиката и во економијата, а Република Македонија веќе нема време за чекање. Пред сè, поради фактот што сите посткомунистички земји одамна нè надминаа на патот кон ЕУ и НАТО, и овозможија минимум пристоен живот за своите граѓани, за разлика од Република Македонија, која постојано тапка во место и конечно се "доближи" до нивото на Косово и на Босна и Херцеговина. Нашето место не е таму. Туку до Словенија, Хрватска, Полска, Чешка, Бугарија, Романија... земјите кои некогаш беа многу посиромашни од нас, а денес веќе се во ЕУ или, пак, пред нејзините порти. Каде е тогаш проблемот со нас?

Сигурно не во граѓаните, кои мачно и тешко ги издржуваат овие транзициони години, туку во политичарите кои на секои избори ветуваат сè нешто, а од тоа не излегува апсолутно ништо, или само извештај на меѓународната заедница дека нашава земја е прва на списокот по корупција, а последна по слободата на говорот. Исто како во некое друго време, во кое правата и слободите на граѓанинот беа забранети. Време кое во 1991 година одлучно решивме да го заборавиме и да изградиме вистинско демократско општество. Но, по сè изгледа од тоа сме сè уште далеку, барем ако судиме според годишните статистики, каде што сиромаштијата го зазема одлучното прво место.

Од овде нема подолу! Тоа е честата констатација на секој обичен граѓанин на Република Македонија, кој изморен од тоа да му се случи "чудо", веќе не им верува на политичарите, кога ветуваат мед и млеко. Неговата апатија беше најзабележлива во предизборните анкети, каде бројот на неопределените граѓани надминуаше и повеќе од 50 отсто. Тоа е соодветен доказ за функционирањето на нашите политички елити, кои заглавени во своите сметки, заборавија на оној кој ги носи на власт. Заборавија на ветувањата кои ги дадоа во 2002 година, и речиси со истите настапуваат и по четири години. Не е воопшто различен вокабуларот во изборните митинзи од оној пред четири години, што е адекватен пример дека во нашава земја едноставно ништо не се случува. Како да застанало времето. Сите одат напред, а само нашата Македонија тапка во место.

Токму затоа неговото величество граѓанинот треба добро да размисли кому на овие избори треба да му го даде својот глас. Дефинитивно добро да размисли, со кого би можел да очекува подобро утре, за конечно едно утро да се разбуди задоволен од сопствениот учинок, или што е поважно од учинокот на оние кои ги избрал!

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски